

ДРУГА ПРИМІТКА АВТОРКИ

Ви точно впевнені, що не хочете двічі перевірити перелік застережень?

Ще є час.

Тоді гаразд, як знаєте. Я вас попередила. Почнімо. Приємного читання, мої маленькі пташки...

ПРОЛОГ

Темрява. Цікаво, що ми, люди, запрограмовані боятися темряви. У дитинстві нас лякає те, що може там ховатися. Що як під нашим ліжком якийсь монстр? Що як у глибині шафи між зимовим пальтом та плащем ховається бабай? Що як потріскування підлоги та скрип дверей вказує на проникнення зловмисника? Але зараз я зрозуміла, що ще більше боюся темряви, коли знаю, що чекає на мене насправді.

Ми, жінки, запрограмовані бути в постійному стані страху. Виходиш звідкись, а на вулиці темно? Маєш роззирнутися. Сама вдома? Це рипіння може означати, що хтось удерся. Збираєшся сідати в убер? Двічі перевір номерний знак і спитай у водія, як його звуть. Хтось надто довго їде за тобою? Навіть не думай завертати на свою вулицю — покружляй районом, поки його не позбудешся. Ідеш у туалет... ну, ти вже знаєш: ми беремо із собою кількох подруг. Наче нам на роду написано боятися.

Проте навіть із вродженою потребою бути гіперпильними ми також часто маємо фатальну ваду. Ми надто довірливі. Віримо, що люди нездатні на жахливі вчинки. Що наше життя буде гладеньким та стабільним. Віримо, що хтось нас любитиме, захищатиме та рятуватиме.

От тільки ми запрограмовані перебувати в постійному стані страху не без причини.

Бо люди здатні коїти жорстокі злочини, ламати життя і робити так, щоб наші мрії ніколи не здійснилися. Найбільша помилка, якої ми припускаємося, — це вірити, що наше життя контролюємо виключно ми самі. Дуже часто ми — лише маріонетки, навіть у власних історіях, і я впевнена, що немає нічого жахливішого за це.

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Якщо я щось і знаю у житті абсолютно точно, то це те, що між виживанням та процвітанням — величезна різниця. Коли стикаються дві автівки, легко припустити, що наслідки аварії стосуються лише їх, але це не так. Щойно вони врізаються одна в одну, рух ускладнюється, і цікаві водії витягують шиї. Зіткнення спричиняє хаос, а все тому, що одна людина могла бути неуважною або хтось писав повідомлення за кермом. Можливо, винен п'яний водій... або просто спрацював закон Мерфі. Ось як я почувалася щодо свого життя. Воно було низкою подій, які пішли шкереберть через рішення, ухвалені за мене. Або, якщо чесно, через просто жахливу невдачу.

Людам, які не вірять в удачу, щастить, тоді як тим із нас, хто в неї вірить, беззаперечно не таланить.

Те саме з долею. Якщо в тебе дивовижне життя, ти приписуєш заслуги не долі на твоєму боці, а лише собі та чудовій роботі, виконаній, щоб цього досягти.

Я ж зараз, навпаки, нудилась у гівняному motelі «Супер 7», запихаючись усілякою гидотою з торговельних автоматів і молячись про можливість

змінити свою долю. Можливо, лише можливо, вона справді колись попрацює на мою користь.

Я відкусила добрячий шматок бісквіта *Twinkie*, так що аж начинка з кутиків рота полізла. Нахиливши голову, піднесла це невеличке губчасте тістечко до очей.

— Краще б твоє виробництво не поновлювали, малий ти виродку. Надто ти вже смачний для цього світу, — зітхнула я.

Уперед, назвіть це падінням нижче плінтуса. Дев'ятнадцятирічна дівчина Демі Рао розмовляє з бісквітним тістечком.

Будь ласка, доле, я хочу, щоб ти змінилась... і то вже.

Закинувши ноги на дешевий пластиковий столик, я втупилась у пожовклі шпалери, які, очевидно, поклеїли ще в 1970-ті. Здригнувшись, опустила погляд на зелений витертий килимок і кивнула собі на знак підтвердження.

Різко видихнула й подумала, що маю припинити вдавати із себе дизайнерку інтер'єру й пошукати справжнє джерело доходів. Адже я розмовляла з бісквітним тістечком і мала лише близько двохсот доларів, схованих у шкарпетці.

— Піти в няньки? Нізащо, — постукала себе по підборіддю неоновозеленим хайлайтером, проглядаючи розділ вакансій у газеті *Charlotte Observer*.

Мене душив запах відбілювача та сигаретного диму, але я розуміла, що просто шукаю, на що відволіктися.

— Невже всім потрібна нянька? — я вела пальцем по прямій униз, раз по раз натрапляючи на це слово в колонці. Навіщо люди заводять стільки дітей,

якщо не можуть за ними доглядати? Продовживши вивчати розділ, я побачила декілька вакансій працівниць заправок, рецепціоністок та мою улюблену — модель для реклами вживаних автівок.

— Ага, то вже ні, педофіли, — похитала головою і вже збиралася відкинути газету, як в око впало оголошення, що здалося трохи більш перспективним.

Хатня працівниця з проживанням для шановного доктора Айворі та його родини. Огороджена територія. Висока платня. Надсилайте резюме та супровідну інформацію на електронну адресу ivorysurgery@gmail.com.

— Що ж, привіт, щасливі зорі... — радісно підкреслила оголошення і закрила хайлайтер ковпачком. Пальці були вимащені неоновозеленим, чорні легінси всіяні крихтами шкідливої їжі, і я розуміла, що вигляд мала такий, наче вже кілька днів не була в душі. Бо я і не була. Більшу частину часу проводила на паркових лавках або безцільно блукаючи, поки знесилено не падала під якесь дерево. Ночівля в motel була розкішшю.

Але це... це буде дивовижно.

Мені потрібні житло, постійний дохід та робота, що не потребуватиме опанування нових умінь. Мій освітній рівень... недостатній, м'яко кажучи. Не те щоб я не була від природи розумною і, якщо чесно, любила читати так, що просто ковтала книжки. Завжди мріяла піти вчитися, можливо, стати психологинєю і допомагати дівчатам, особливо таким, як я. Тим, чию долю перемінили та запламували; дівчатам, які

навіть шансу не мали мріяти. Можливо, саме тому я так сильно любила читати. Тоді могла втікати від реальності та проживати тисячу життів через сторінки та слова інших. Завдяки бібліотеці мені було де почитати в теплі.

Я могла стати ким і чим завгодно.

Бути коханою. Досліджувати. *Відчувати...*

Глянула на пошарпаний столик, схилила голову й облизала нижню губу, утупившись у потьмянілі ножиці. Крутячи їх на пальці, я дряпала поверхню, роблячи тонкий пластиковий шар столика трохи зазубреним.

— Не роби цього, — прошепотіла я собі. Але саме тоді депресія з тривогою і підіймають свої огидні голови — коли ти найслабша. Навіть попри те, що ти падаєш на коліна, а з очей ллються сльози, коли молишся Богу, який невідомо чи існує. Бо як насправді якась вища сила може дозволяти жорстокість, що коїться у світі, — особливо коли ти сама зазнала її ще до того, як узагалі навіть почала жити.

Саме тоді, коли тривожні думки беруть гору над здоровим глуздом, увесь біль виходить назовні — і раптом стає легше підняти в пальцях метал та стягнути обтислі легінси.

Легше розвести ноги й стиснути внутрішню поверхню стегна, сподіваючись, що зможу знайти місце, яке ще не таке розідране, легше встромити ножиці в шкіру, поки не виступить кров і я не зможу згадати...

Що насправді жива.

Бо відчую довбаний біль, але принаймні... принаймні цього разу його я завдаю собі сама.

РОЗДІЛ ДРУГИЙ

Усередину просочувалося сонячне світло, у голові гуло. Міцно заплющивши очі, я проклинала спеку смердючої кімнати мотелю. У Північній Кароліні стояла середина літа, і через липку вологість та задушливу спеку кімната, по суті, стала парилкою, ще й з мухами, що всеньку ніч дзижчали навколо мого вкритого потом тіла.

Потягнувшись угору, я намацала пластикову пляшку для води та струсила її. Нічого.

— Дідько! — зім'яла її у долоні й кинула на підлогу. Квітчаста тоненька ковдра, яку, вочевидь, ніколи не прали, жужмом купчилася там само, а коли я глянула на постіль, то побачила біля своїх стегон велику калюжу крові.

Я відключилася після того, як пограла в «операцію на ногах» і вирішила, що ціла пляшка вина за три долари допоможе. Цю пляшку я зуміла поцупити, сунувши її в дорожню сумку й скориставшись туалетом на заправці. Працівник був індійцем, тож особливо не турбувався, коли мене побачив. Він не думав, що добре вихована індійська дівчина вкраде в одного зі своїх. На жаль, виховували мене